

Sygn. akt V KO 3/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **W. S.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KO 3/16,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji w dniu 31 lipca 2015 r. - wobec jego oczywistej bezzasadności

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 28 października 2015 r. W.S. skierował do Sądu Najwyższego pismo będące jego osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ko [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt II AKa [...], zwracając się jednocześnie o zwolnienie go od uiszczenia opłaty od wniosku oraz o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu, gdyż nie posiada środków by ustanowić go we własnym zakresie.

W dniu 1 grudnia 2015 r. do Sądu Okręgowego w J. wpłynęło kolejne pismo W. S., będące uzupełnieniem wniosku z dnia 28 października 2015 r., w którym ponownie domagał się on wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w J. z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ko [...], utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 marca 2015 r., sygn. akt II AKa [...], zwolnienia od uiszczenia opłaty od wniosku oraz wyznaczenia pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. Sąd Najwyższy, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył W. S. zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 623 k.p.k. oraz art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 88 k.p.k., obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez „niewłaściwe przyjęcie, że nie ujawniły się nowe fakty i dowody” oraz rażącą niesprawiedliwość orzeczenia, tj. art. 440 k.p.k. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że „całościowe akta w sprawie III Ko [...] przestać Sądowi Okręgowemu w J.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. art. 545 § 3 k.p.k., dodanego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada zatem także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w zaskarżonym postanowieniu, że pisma W. S. z dnia 28 października 2015 r. i z dnia 1 grudnia 2015 r., nie zawierały

argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego wniosku z podstawami wznowienia postępowania. Choć bowiem autor wniosku wskazał na „ujawnienie nowych faktów i dowodów”, co nawiązywało do art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., to podkreślić należy, że uregulowane w art. 540 k.p.k. podstawy wznowienia postępowania nie mogły znaleźć bezpośredniego zastosowania w postępowaniu o wznowienie w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Sformułowane we wniosku podstawy winny być bowiem oceniane z odpowiednim zastosowaniem przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, w tym jego art. 403 § 2, zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania m.in. w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W rozpoznawanym wniosku takich okoliczności, ani środków nie ujawniono. Wnioskodawca w istocie odwołał się do tożsamych okoliczności, które stanowiły już przedmiot rozpoznania w toku postępowania pierwszo i drugoinstancyjnego.

W świetle powyższego, Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu zasadnie przyjął, że złożony wniosek o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny. W konsekwencji orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.